

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΥΧΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΗ ΜΟΝΟΝ · ΕΝ Ἀθήναις φρ. 15 — ΕΝ δὲ ταῖς ἑπαρ. φρ. 16 — ΕΝ τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

Τὰ πρὸς διαγωνισμὸν ἐπὶ τιμῇ τοῦ κ. Βλάχου ποιήματα πέμπονται εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» καθ' ἑκάστην, ὁδὸς Θησέως ἀριθμ. 12, τυπογραφεῖον Μέλлонτος.

Η ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΙΣ

II

Δέον νὰ ὁμολογήσωμεν ὡς ἀλήθειαν ἀναντίρρητον ὅτι ἐν τῇ σοβαρᾷ πολιτικῇ κρίσει, ἣν διήλθομεν, τὰ πρόσωπα τὰ ἀποτελοῦντα τὴν Ἀντιπολίτευσιν ὑπῆρξαν βαθύτερον καὶ σπουδαιότερον τὸν τόπον ἢ τὰ κατέχοντα καὶ νεμόμενα τὴν Κυβέρνησιν ἄτομα. Ἡ μὲν Κυβέρνησις δὲν ἐτόλμησε νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν περὶ τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς ἐθνικὴν ἐτυμηγορίαν ἐκ φόβου μὴ διακινδυνεύσῃ τὴν ὑπαρξίν αὐτῆς καὶ τὸ κοινωνικὸν ἀξίωμα τῶν ἀπαρτιζόντων αὐτὴν μελῶν, οἱ δὲ τῆς Ἀντιπολίτευσως ἔσχον τὸν ἀπαρδειγμάτιστον δι' Ἑλλήνα πολιτευόμενον πατριωτισμὸν νὰ περιορίσωσι τὸν ἐσωτερικὸν ἀγῶνα ἐντὸς τοῦ νόμου καὶ τοῦ καλῶς ἐννοουμένου συμφέροντος τῆς Πατρίδος μὲ θυσίαν τῶν προσκαίρων κομματικῶν αὐτῶν συμφερόντων. Οἰοσάμεντε ἄλλοι πολιτευόμενοι ἐξ ὧν ἐκυβέρνησαν τὸ κράτος τοῦτο ἀπὸ τοῦ 1830, ἤθελεν ἐν ὁμοίᾳ περιστάσει, ἣν ἐδημιούργησε τὸ ἔγγραφο τῆς 31 Μαρτίου, προκαλέσει ἀναφανδὸν εἰς στάσιν τὸν λαὸν ἵνα ἐκμεταλλευθῇ τὰ χαυρία τῆς Πατρίδος του. Ἡ ἱστορία μίαν ἡμέραν θέλει εἶπει ὅτι ὁ κ. Τρικούπη, τὴν ἐπαύριον τῆς 31 Μαρτίου ἀπέδειξεν αἰσθημα ἰσχυρότατον πολιτικῆς χρηστότητος καὶ νομιμοφροσύνης, ἄξιον τῆς γενικῆς συμπαθείας καὶ εὐγνώμοσύνης. Χαίρομεν δὲ διότι διετηρήσαμεν πάντοτε τὴν αὐτὴν ἀμεροληψίαν κρίσεων, ὥστε διακηρύττοντες τοῦτο σήμερον, νὰ καταστῶμεν εἴπερ τις καὶ ἄλλος πιστευτοὶ παρὰ τῇ κοινῇ γνώμῃ.

Τὸ πολιτικὸν τῆς Ἑλλάδος Σύνταγμα ἀπὸ τοῦ 1875 λειτουργεῖ μετὰ τελειότητος καὶ ἐλευθερίας πλήρους. Ἀφ' οὗ ἐπὶ ἐνδεκαετίαν διεκυμάνθη μεταξὺ φθοᾶς καὶ ἀφθαρ-

σίας, ἐπὶ τέλους κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἐμπεδώθη καὶ κατίσχυσε τελειωτικῶς. Αἱ ἐσωτερικαὶ καὶ ἐξωτερικαὶ ἡμῶν ἵκποτυχίαι πρέπει νὰ ἀποδοθῶσιν ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν φεύλῃν διασκευὴν τῶν ἡμετέρων κομμάτων, τὰ ὅποια ἔλκουσι τὴν διαφθορὰν ἀπὸ τῶν πρωτογενῶν ἐκείνων κομμάτων, τὰ ὅποια κατεσκεύασαν ἐν τῇ ἀπελευθερωθείσῃ Ἑλλάδι διὰ τοῦ χρυσοῦ των οἱ Ἀγγλοὶ, οἱ Γάλλοι καὶ οἱ Ρῶσοι. Τὸ Ἑλληνικὸν σύνταγμα εἶναι τὸ φιλελευθερώτερον, τὸ ἀπλούστερον, τὸ οἰκονομικώτερον τῶν Συνταγμάτων. Ὡς λειτουργεῖ ἀπὸ τοῦ 1875 προστατεύει καὶ ἐνισχύει πάσας τὰς γνώμας, πάσας τὰς ἰδέας καὶ θέλει ἐξασφαλίσῃ τὴν ἐσωτερικὴν ἡσυχίαν καὶ εὐημερίαν τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ πολλὰς γενεάς. Ἀπαιτεῖται ὁμῶς ἔντασις ἰσχυρὰ τῶν κοινῶν προσπαθειῶν, ὅπως ἐξέλθωμεν ἐκ τῆς φαυλοκρατίας. Καὶ ἡ κυριωδέστερα ἀποστολὴ Ἑλλήνος πολιτευομένου ἐν τοῖς ἐσωτερικοῖς ζητήμασι νομίζομεν ὅτι εἶναι αὕτη.

Ἄν καλῶς ἐμβαθύνωμεν εἰς τὴν κοινὴν συνειδήσιν, νομίζομεν ὅτι αὕτη εἶναι καὶ ἡ ἐτυμηγορία τοῦ ἔθνους καὶ ἡ βαθεῖα αὐτοῦ πεποίθησις ἐπὶ τοῦ θεμελιώδους τούτου ζητήματος· καὶ εἰς τοιοῦτον μάλιστα βαθμὸν, ὥστε πᾶσα τοιαύτη συζήτησις νὰ θεωρῇται περιττὴ καὶ καθαρά πολιτικὴ οὐτοπία. Εἶναι ἀληθές ὅτι ποῦ καὶ ποῦ ἀκούονται κατὰ τῆς δυναστείας τοῦ βασιλέως Γεωργίου ἀσθενεῖς τινες ψιττακισμοί· ἀλλ' οἱ δημοκράται παρ' ἡμῖν ἀπεδείχθησαν ἄνευ εὐθύνης καὶ ἐπιγνώσεως ὀναγροὶ, μόνον τὸ λακτικίζιν χάριν παιδιᾶς ἐπιστάμενοι. Ἄλλως τε γνωστὸν ὅτι τὰ μηδαμινὰ καὶ κτήματα ταῦτα στοιχεῖα μέχρι χθὲς ὑπεστήριζεν ἐν τῷ πανδαμονίῳ τῶν ἀρχῶν αὐτοῦ ὁ κ. Κουμουνοδούρος.

Ἄλλ' ἐν ᾧ πολιτικῶς ἡ Ἑλλάς εἶναι οὕτω ἐξησφαλισμένη τελείως, κοινωνικῶς ἔχει νὰ διανύσῃ δεινὸν ἀγῶνα ἐναντίον τῆς φαυλοκρατίας. Ἀπαιτεῖται δὲ φωνὴ σθεναρὰ καὶ ἀκαμπτος θέλησις, ὅπως περισυναγάγῃ τις τὴν ἐκτελεσμένην ἠθικὰν ταύτην κοινωνίαν καὶ διδάξῃ αὐτὴν διὰ τοῦ παραδείγματος τὴν ὁδὸν τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς τιμῆς· ἐν τούτῳ δὲ τὸ ἐξωτερικὸν ζήτημα συνδέεται ἀναποσπαστῶς μετὰ τοῦ ἐσωτερικοῦ. Μέχρι τινὸς εἰχομεν φαντασθῇ τὸν κ. Τρικούπη ἀρχηγὸν καὶ ποδηγέτην τῆς τοιαύτης κοινωνικῆς ἀναμορφώσεως· ἀλλ' ἡ συνεργασία αὐτοῦ μετ' οὐχὶ εὐχρίτων ἐπιληψίμων στοιχείων κοινωνικῶν ἐξήγαγεν ἡμᾶς ἐν

μέρει της απάτης και απέδειξεν ότι μήτε τὰς βαθείας ἀνάγκας της πολυπαθοῦς ταύτης κοινωνίας αἰσθάνεται ἀκριβῶς, μήτε ἔχει συνειδησιν της ἀποστολῆς του.

Διότι ἂν εἶχε συνειδησιν της ἀποστολῆς ταύτης δὲν ἤθελε χαρακτηρίσει τὴν κατάστασιν της σήμερον ὡς εἶδος θεομηνίας, ἐν ᾗ οἱ τίμιοι τῶν ἀνθρώπων ἀπηλπισμένοι κρᾶζουσι,

Ὡ τλήμον ἀρετῇ, λόγος ἄρ' ἦσθα,

ἀλλὰ θὰ ἐπεχειρεῖ νὰ ἀποδείξῃ ἔργον τὴν ἀρετὴν. Ἡμεῖς γνωρίζομεν ὅτι οἱ ἀπελπισμένοι δὲν πολιτεύονται, ἀλλ' αὐτοκτονοῦσιν ἢ ἀσκητεῦουσιν ἢ συγγράφουσι τραγωδίας. Δυπούμεθα, διότι ὁ κ. Τρικούπης μήτε προϋνόησε μήτε ἠδυνήθη νὰ προλάβῃ τὸ ὄνειδος της 31 Μαρτίου· ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον λυπούμεθα, διότι, ἐν ᾧ τὴν ἐπαύριον της ἀποφράδος ταύτης ἡμέρας ἐγκαινίασε διὰ νομιμωσύνης καὶ ἐντιμότητος διαγωγῆς, ἐκτοτε ἐξακολουθεῖ παραπαίων καὶ παρακρούων καθ' ἐκάστην ψαλμωδικώτερον. Τῇ ἀληθείᾳ ὑπὸ τὸσφ μελαγχολικὴν ἐμπνευσιν ἀμφιβάλλομεν ἂν ποτε καὶ ἐν τῷ μέλλοντι ὁ κ. Τρικούπης θὰ ἐπιτύχῃ πλείοτερον τι ὑπὲρ τοῦ ἔθνους.

Διατί εἰς τὸ ἔγγραφον της 31 Μαρτίου δίδεται ἀξία διέθνῃς πλείοτερά παρ' ὅσῃν πράγματι ἔχει; διατί θεωρεῖται τὸ ἔγγραφον τοῦτο ὡς ἡ θανατικὴ καταδίκη τοῦ Ἑλληνισμοῦ, μεθ' ἣν βαίνομεν ὄχι πρὸς τὴν ζωὴν, ἀλλὰ πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν; Τοῦτο εἶναι ἀρκούντως ἀστεῖον ἢ ὑποκριτικόν, καὶ ὁμοιάζει καθ' ὅλα μὲ τὸ ἐπιχειρήμα τοῦ κ. Κουμουνοῦρου ὅτι ἡ *Εὐρώπη τὸν ἐβίασεν*. Ὡς ὁ Κουμουνοῦρος παριστᾷ εἰς τὰ ὅμματα τῶν ἀπλουστέρων τὴν εὐρωπαϊκὴν ὁμοφωνίαν ἐν τῷ Ἑλληνικῷ ζητήματι ὡς εὐρωπαϊκὴν βίαν κατὰ της Ἑλλάδος, οὕτω καὶ ὁ κ. Τρικούπης θέλει καὶ ἀγωνίζεται νὰ ἀποδείξῃ ὅτι τὸ ἔγγραφον της 31 Μαρτίου κατέστρεψε διὰ παντός τὸ μέλλον τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ ἐκτοτε ἡ Ἑλλὰς εἶναι Σόδομα καὶ Γόμορα. Ἀλλ' ἂν ὁ Ἑλληνισμὸς εἶχε μέλλον καὶ ζωτικότητα ὡς ἐθνικότης, φρονεῖτε, κ. Τρικούπη, ὅτι ἐν ἔγγραφον ἡ μία Κυβέρνησις ἀρκεῖ νὰ καταδαμάσῃ αὐτήν; Ἐὰν πιστεύετε εἰς τὸ μέλλον της Πατρίδος, ποῖον εἶναι ἐντὸς της κοινωνίας ταύτης τὸ ἔργον σας, εἰ μὴ ἡ υἱοθέτησις καὶ ἐπιδιώξις παντὶ σθένει τοῦ μέλλοντος τούτου; Διατί ὀχυροῦσθε ὀπισθεν νεφῶν μελαγχολίας; Τί λείπει ὑμῖν; Δὲν εἴσθε ἀρχηγὸς ἐλοκλήρου κόμματος καὶ μία ἐθνικὴ δύναμις; Νομίζετε ὅτι ὁ βίος τῶν ἐθνῶν φράσσεται ἐν μέσῳ της ὁδοῦ, ὡς ὑδρορροή;

Ὅχι· ὁ βίος τῶν ἐθνῶν εἶναι χεῖμαρρος, ὅπου οἱ χάλικες παρασύρονται, ἀλλ' οἱ βράχοι μένουσιν ἀκλόνητοι ἐνώπιον της ἀλκῆς τῶν κυμάτων.

Ἀδός του.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Χθὲς εἶχεν ἀνταπόκρισιν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἡ Ὁρα. Ὑπεριμένονεν ὅλοι μετ' ἀγωνίας πῶς θ' ἀπολογηθῇ ὁ λεπτεπίδερμος Ἀθηναῖος Κωνσταντινουπολίτης ἐπιστολογράφος της τὸν ὅποιον δῶκε πρεσβεῖαι ἐκέρχουζαν τετραγωνικώτατον *ψεύστην*. Ἡμεῖς πεπεισμένοι ἀπὸ της πρώτης ὥρας της δημιουργίας ὅτι ἡ περιλάλητος ἐκείνη ἐπιστολὴ ἦτο καθαρὸν πλαστογράφημα τοῦ κυβιστοῦ ἀνταποκριτοῦ της Ὁρας, οὐχ' ἦσαν πεποιθότες καὶ ἐπὶ τὴν ἀνεξάντλητον τοῦ ἀνδραρίου ψευδολογίαν ἐφανταζόμεθα ὅτι θὰ πλάσῃ ἐλόκληρον διπλωματικὸν μυθιστόρημα διὰ νὰ

μᾶς πείσῃ ὅτι ἦτο ὑψηλὸν σχέδιον τοῦ Βίσμαρκ ἡ διάψευσις αὐτῆς της ἐπιστολῆς τοῦ ὅπως βαυκαλισθῇ ὁ ἑλληνισμὸς ὅτι αἱ ἰδέαι τοῦ Γενναδίου ἔχουν πέρασιν παρὰ τῇ Ἀγγλίᾳ καὶ τῇ Ῥωσίᾳ καὶ οὕτω ὑπὸ τὸ κράτος της πλάνης ταύτης τῶν Ἑλλήνων ὠθήσῃ τοὺς Αὐστριακοὺς εἰς τὴν Θεσσαλονίκην!! Ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι εἴμεθα πολὺ κακοί· τὸν ὑποθέτομεν ἄξιον τῆς *βαγαμπονεῖδας*· ἀλλ' ὁ νεαρὸς στύλος τοῦ τρικουπικοῦ κόμματος ἔχει καὶ αὐτὸς τὴν αἰδῶ του· ὅταν τὸν ποῦν *ψεύστην* λησμονεῖ τὸ βάρος της ὕβρεως καὶ ἀποθωβαίνεται. Καθὰ λέγει ὁ Καραγκιόζης, ὁ καυμένος ὁ ἀράρης τὰ κακάρωσε. Κρίμα ποῦ ἐσπούδαζε καὶ τρία ἔτη *ξιφομαχίαν*!

Ἦτο ἀνταξία της μιαιρότητός μας ἡ Κατάρτα τῶν Ἡπειρωτῶν, ἣν ἐδημοσίευσεν ὁ προχθεσινὸς *Αἰὼν*. Εἶχε κατὰ τι βυρῶνειον ἐκείνη ἡ ἀπελπισία τῶν ἀδελφῶν μας, τοὺς ὁποίους ἡ πολιτεία τοῦ Κουμουνοῦρου ἀπειλεῖ ν' ἀποξενώσῃ διὰ παντός. Ἀλλ' ἡ *Παλιγγενεσία* ἐνόμισε καλὸν νὰ κάμῃ τὰς παρατηρήσεις της διὰ νὰ τοὺς πῇ ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐπαναστατήσουν διὰ νὰ δείξουν ὅτι εἶναι Ἡπειρώται! Γνωρίζομεν ἕνα Ἡπειρώτην συντάκτην της *Παλιγγενεσίας*, τὸν ὁποῖον ὑποθέτομεν πατέρα της ἀχρειότητος αὐτῆς, ἀλλ' αὐτὸς καὶ τὸν λαιμόν του ἂν σφᾶξῃ ἐνώπιόν μας, δὲν θ' ἀξιωθῇ νὰ τοῦ ἀποδώσωμεν πατρίδα, διότι τοῦ εἶδους τοῦ οἱ ἄνθρωποι εἶναι νὰ μένουν πάντοτε ἀπάτριδες.

Ἰδοὺ ποία ἀντὶ τοῦ Μπένση ἐκτακτὸς Βισαγγελικὴ ἄρχὴ ἔπρεπε νὰ σχηματισθῇ διὰ νὰ καταδιώξῃ τοὺς **Κλέπτας** τοῦ δημοσίου:

Ἰακωβάτος—Ράλλης—Οἰκονόμου—Δουζίνας

Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη ἡδύνατο νὰ συμπεριλάβῃ εἰς τὰ δίκτυά της καὶ τὸν κ. Μπένση δι' ὅσα ὁ κ. Ράδος ὡς Βισαγγελεὺς τῶν Ἑφρετῶν ἐκατηγόρησεν αὐτοῦ ἄλλοτε ἐν τῇ ὑποθέσει τῶν ἀδαμάντων.

Καὶ ποία εἶναι ἡ δίκη αὕτη τὴν ὁποίαν ἔκαμε *πλακάκια* ὁ κ. Μπένσης, καθὰ ἔγραψεν ἡ *Παλιγγενεσία*; Ἐκ μὲν της ἀπαντήσεως τοῦ κ. Μπένση δὲν ἐκαταλάβαμεν τίποτα, πλὴν τινῶν εὐτυχῶν ἐκφράσεων εἰρωνίας· ἡ δὲ *Παλιγγενεσία* οὔτε ἐπέμενε οὔτε ἀνεκάλεσεν, ἀλλὰ ἐλούφαξεν.

Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ χυθῇ πλείοτερον ἐπὶ της ὑποθέσεως ταύτης φῶς;

Μᾶς εἶπον ὅτι τὸ Διάταγμα δι' οὗ ἐσταυρώθη ὁ Ζηνόπουλος ἀναφέρει ὡς λόγον: «διὰ τὰς νηπιόθεν ἐκδουλεύσεις του πρὸς τὴν πολιτείαν.» Εὐηργετήθη δηλαδὴ καὶ ἡ πολιτεία ἀπὸ τὸν Ζηνόπουλον ὡς εὐεργετοῦνται αἱ ποδῖαι τῶν τροφῶν ἀπὸ τὰ ἀπρόσεκτα νήπια.

Φίλος ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἐπιστέλλει ἡμῖν: «Οἱ μόνοι ἐργαζόμενοι ἐνταῦθα καὶ οἱ εὐρισκόμενοι εἰς ἀένναον κίνησιν εἶναι οἱ διπλωμάται. Πότε ἕνας ἕνας, πότε δύο δύο, τοὺς βλέπεις· πότε πεζοὺς, πότε μὲ τὰ ἄλογα καὶ πότε ἐφ' ἀμάξης· πότε γελοῦν, πότε εἶναι σοβαροί, ἄλλοτε χαρίζοντες καὶ ἄλλοτε σκυθρωποί. Ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ὁμῶς